

РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 15.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3650** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест вх. № 10181 от 03.04.2019 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 233200 – 33038 от 26.03.2019 г., подаден от прокурор при Софийска градска прокуратура срещу Свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК] от 21.03.2017 г., издадено на името на З. Л., издадено от отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП - СДВР).

С протеста се иска съдът да прогласи СУМПС за нищожно като издадено от некомпетентен орган и при съществени нарушения на материалния закон. В хода на съдебното производство, прокурор Я. К. при СГП, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник на отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., който излага доводи за основателност на протеста и предлага да се уважи. Депозира писмено становище.

Заинтересованата страна – З. Л., редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по протеста.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП) е получено писмо с вх. № 328600 – 70441 от 10.12.2018 г. от германските компетентни органи, относно издадено

българско СУМПС №[ЕИК] от СДВР на името на З. Л., ЕГН [ЕГН]. С писмото германските власти уведомяват българските, че според тяхната информация заинтересованото лице има „обичайно пребиваване” в Германия за времето от 10.02.2015 г. до момента, а българското СУМПС е издадено на 21.03.2017 г., което е в противоречие с изискването за „обичайно пребиваване”, съгласно Директива 2006/126/ЕС.

От ГДНП е изпратено писмо с рег. № 3286р – 59939 от 27.12.2018 г. до ответника.

От началник 03 сектор „АО” при ОПП – СДВР е изготвена докладна записка УРИ № 4332р – 1584 от 10.01.2019 г., в която е посочено, че на 27.02.2017 г. на гише № 30 в сградата на ОПП – СДВР заинтересованата страна е подал комплект от документи за подмяна на СУМПС поради добавяне на категория, съгласно чл. 14, ал.1 от Наредба № I- 157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина пред системен оператор, за което има регистрирано заявление вх. № 33066933. Същият е попълнил и подписал собственоръчно декларация по смисъла на чл. 13, т. 6 от Наредба № I- 157 от 01.10.2002 г. относно „обичайното му пребиваване”. Производството по издаване на СУМПС е приключило с издаване на такова №[ЕИК] от 21.03.2017 г. за категория „АМ, В, В1” с валидност до 21.03.2027 г., връчено на упълномощено лице на 22.03.2017 г., което не е оспорено по административен или съдебен ред и е влязло в сила.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети, представените с протеста и административната преписка са писмени документи, както и допълнително изисканите от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Протестът е подаден в условията на чл.149, ал. 5 от АПК, от надлежна страна съгласно чл. 16 от АПК, поради което е процесуално допустим.

Разгледан по същество е ОСНОВАТЕЛЕН.

Законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си. В случая волята на органа относно упражненото от него право е ясна, а последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е изцяло допустим и възможен. Процесното свидетелство за управление на МПС е издадено от некомпетентен орган по отношение обичайното пребиваване на лицето.

За да притежава право да управлява МПС, водачът следва да притежава валидно издадено СУМПС, което се издава от органите на Министерството на вътрешните работи при наличието на предвидените в закона условия и удостоверява правоспособността на водача, т. е. че посоченото в него лице е установило обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписва декларация или представят доказателство, че се обучават във висше училище по чл. 17, ал. 1 от

Закона за висшето образование или в училище по Закона за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не по-малко от 6 месеца (чл. 151, ал.5 от ЗДвП)

Установяването на „обичайното пребиваване” се осъществява с подаването на нарочна декларация пред компетентния национален орган, за държави членки на ЕС по силата на чл. 7, т.2 от Директива 2006/126/ЕО, респективно по реда на чл. 13, т. 6 от Наредба № I – 157/202 г. МВР.

Легалното определение на понятието „обичайно пребиваване” е дадено в чл. 12 на Директива 2006/126/ЕС и § 6, т. 46 от ДР на ЗДвП. Текстът на двете посочени разпоредби е идентичен и същият гласи, че „обичайно пребиваване”/”обичайно пребиваване в Република България” е мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година /последните 12 последователни месеца/, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

От материалите по делото и съгласно получената информация от германските компетентни органи З. Л. има „обичайно пребиваване” в Германия от 10.02.2015 г. до датата на писмото, получено на 10.12.2018 г. Следователно заинтересованата страна няма „обичайно пребиваване” в Република България и не отговаря на изискването на чл. 151, ал.5 от ЗДвП, а подадената от него декларация на основание чл. 13, т. 6 от Наредба № I – 57/2002 на МВР е с невярно съдържание, тъй като към 27.02.2017 г. същият не отговаря на законовите изисквания да получи българско СУМПС.

Попълването от З. Л. на декларация с невярно съдържание, представлява и основание за образуване на производство от общ, наказателен характер по реда на НПК.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административните актове са тези при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, в която разбира се не е извършено изчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт. Настоящият съдебен състав споделя това становище, понеже е безспорно, че при констатирано несъответствие от този вид, то води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаване на административен акт - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от

постановяването му същият не е произвел правни последици. Относно другите основания за оспорване на административен акт, формулирани в чл. 146 от АПК, следва да се приеме, че по принцип те налагат отмяна на порочния акт като унищожаване и в изключително редки случаи на тежки нарушения на закона могат да доведат до нищожност. Това са хипотезите, в които оспорваният акт има несъществуващ адресат, невъзможен предмет, пълна липса на правно основание, непреодолимо противоречие с правната норма и др. Настоящият случай е именно такъв. При липсата на основно законово основание за издаване на процесното свидетелство, а именно – лицето да има „обичайно пребиваване в Република България”, то липсва каквото и да било годно правно основание за подмяна на вече издадено такова. Нещо повече, в случая се цели заобикаляне на закона посредством подмяната на съществуващо българско свидетелство за П. при обстоятелството, че лицето на пребивава обичайно в страната. По този начин се цели противоположен резултат – управление на МПС в друга държава – членка на ЕС, в която лицето може да е с отнети права. Така, при издаване на процесното свидетелство е допуснато нарушение и на целта на закона – а именно спазване на правилата за движение по пътищата, които са изключително важни за опазване живота а здравето на гражданите.

Настоящият състав на съда намира, че това изключително грубо нарушение на закона – липса на законово основание по чл. 151, ал. 5 от ЗДвП опорочава оспорения акт до степен на нищожност, която следва да бъде прогласена. По делото не се прави искане за присъждане на разноски от СГП, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 - ми състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, на Свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК] от 21.03.2017 г за категории „АМ, В, В1”, валидно до 21.03.2027 г., издадено на З. Л.. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: